

Jiří Munk Jako Gymnazista

Tahle fotografie byla pořízena, když mi bylo kolem šestnácti, sedmnácti a chodil jsem na gymnázium v Praze.

Protože jsem za války do školy nechodil, zmeškal jsem několik tříd a měl co dělat, abych to dohnal. Po prázdninách v roce 1945 jsem šel opět do měšťanky. Byla to už třetí měšťanka. Dosud nevím, jak jsem mohl překlenout obrovské neznalosti způsobené válkou. Tyto neznalosti se projevily vlastně až na gymnáziu, protože v měšťance byla úroveň tak nízká, že jsem tam byl jednooký mezi slepými králem. Třetí měšťanka mi příliš práce nedala a jen díky tomu, že jsem dostal na vysvědčení samé jedničky, jsem se dostal na gymnázium, protože se samými jedničkami jsem mohl přejít do kvarty bez přijímacích zkoušek. Zkoušky bych určitě neudělal, protože profesori na gymnáziu nebrali žádný ohled na to, že jsem za války nemohl chodit do školy.

Začal jsem tedy chodit do staroměstského gymnázia v Praze. Bylo v Dušní ulici, dnes je tam obchodní akademie. První období na gymnáziu bylo velmi krušné. Plaval jsem v gramatice, plaval jsem v matematice. Tenkrát bylo gymnázium poměrně elitní záležitostí, kam se dostalo tak deset

procent populace, na rozdíl od dneška, kdy na gymnáziu studuje skoro každý. Samozřejmě moje gymnázium nepatřilo k nejlepším, na taková kvalitní a vyhlášená gymnázia, jako bylo třeba už před válkou gymnázium v Truhlářské nebo Nerudovo gymnázium, bych tehdy nemohl jít. Tohle bylo spíš průměrné pražské gymnázium.

Už v kvartě, kdy jsem přišel, bylo gymnázium rozdělené na dvě větve. První větev byla klasická, kde se vyučovala latina a francouzština, a druhá technická, kde se naopak studovala deskriptivní geometrie a angličtina. Já bych samozřejmě více tíhl k latinské větvi, ale to nebylo možné, protože studenti v kvartě latinské větve měli za sebou už asi tři roky latiny a uměli i trochu francouzsky. Byla to čistě humanitní větev, zatímco já musel jít na technickou, což mělo u mě potom velký vliv i na výběr vysoké školy.

Ve škole byl asi jenom jeden opravdový antisemita a to byl profesor chemie. Od spolužáků jsem se dozvěděl, že byl za války známým kolaborantem. Mlátil studenty, když nechtěli zpívat německou hymnu „Deutschland, Deutschland“. Hodně kolaborantů se později stalo komunistickými agenty. Tak to udělal i tento pán, protože velice brzy vstoupil do strany a v roce 1948 se dokonce stal ředitelem školy, když převzal místo po starém panu řediteli masarykovského stříhu, který musel odejít do penze. Tenhle nový ředitel a profesor chemie mě neměl rád, takže jsem z chemie pořád propadal. Pro nás studenty bylo velice smutné pozorovat, jak se mnoho lidí z řad profesorského sboru postupně dávalo ke komunistům, ačkoliv se dříve hlásili k národním socialistům.